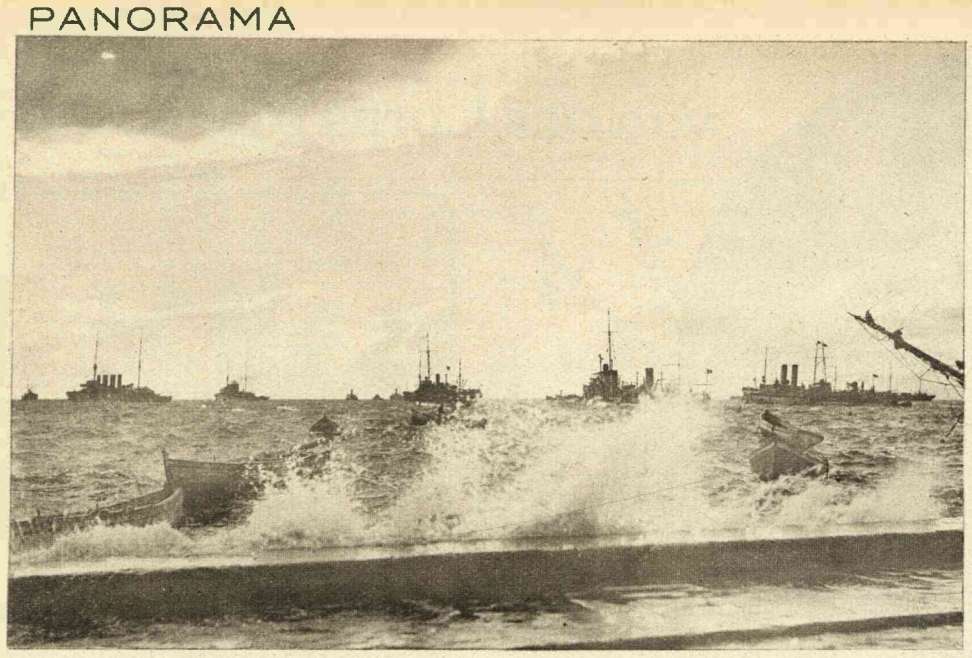

NOODWEER AAN DE HAVEN VAN SALONIKI.

Voor eenigen tijd heeft een hevige storm, gepaard gaande met groote vloedgolven, de haven van Saloniki geteisterd. De foto links, die genomen werd toen de storm het hevigst woedde, vertoont een gedeelte der vloot der Geallieerden. De golven slaan over de havenhoofden heen. De rechter afbeelding doet zien welke gevolgen het noodweer had voor het verkeer: de aan land gespoelde tonnen en stukken wrakhout worden van de tramrails verwijderd.

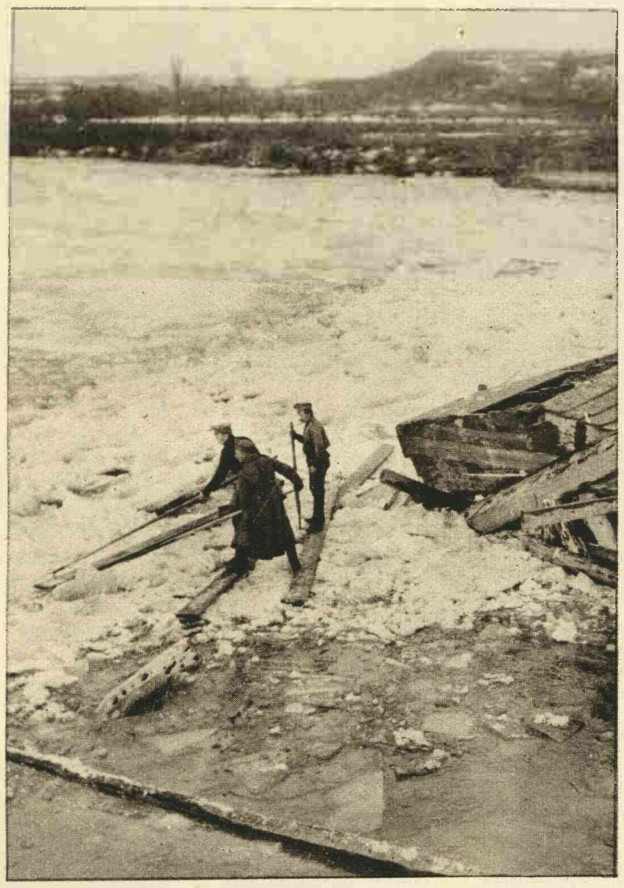
Avontuur van Jef Klaroen

Uit de mémoires van een dief, door P. KLOPPERS.

Nu ik besloten ben mijn mémoires te publiceeren, bemerk ik pas bij het doorbladeren van mijn aanteekeningen hoe veel ik opgeschreven heb, dat weinig interessant en eigenlijk de moeite van het opschrijven niet waard is geweest. Vele kleine episoden uit mijn bewogen leven, voor mij onvergetelijk, zouden het publiek maar heel matig interesseeren en hier en daar is mijn dagboek zelfs zulk een aaneénschakeling van banale voorvallen (het zijn volstrekt niet alle groote „coups", die den beroepsdief aan een zondenregister en een broodje helpen), dat ik me afvraag, hoe ik er ooit toe ben gekomen sommige futiliteiten aan het papier toe te vertrouwen. De kleinere gevallen dateeren in hoofdzaak uit het begin van mijn loopbaan ; met de jaren vermeerderden mijn ervaring en handigheid en allengs legde ik me uitsluitend op „groot werk" toe.

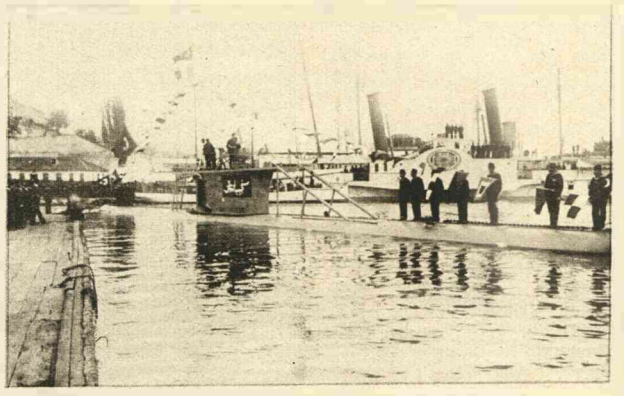
Met mijn kameraden en ook wel op eigen gelegenheid heb ik stukjes uitgehaald waarvan ik me nu afvraag hoe we ze durfden bestaan. Ik denk aan de inbraak in de groote roodbaksteenen villa, die daar eenzaam op de Veluwe stond, 'n twintig minuten van Nunspeet - - hoe zorgvuldig hadden we alles voorbereid en hoe jammerlijk mislukte ons plan door het onnoozelste toeval . . . . Ik denk aan onzen coup bij de „Nationale Bank voor Zekerheidsstelling", waar ik drie en een halve maand als looper diende — van den eersten dag af uitsluitend met het doel den boel op te nemen en het terrein te verkennen ; ik denk aan onze inbraak in het Utrechtsche Spoorwegstation waar we met z'n vieren de brandkast uit 't kantoor sleepten en op 'n trolley naar Blauwkapel reden, en ze daar, langs den spoordijk, opensneden als 'n sardineblik . . . .

Die tijd is voorbij en ik heb er geen spijt van. Ik ben nu een eerzaam en geacht burger en tracht door harden arbeid mijn schuld aan de maatschappij in te lossen. Maar laat ik geregeld verhalen. In 1911 had de groote ommekeer in mijn leven plaats. 't Gelukte dien verduivelden Amor, die zoo lang vergeefs op me geloerd had, mij in zijn netten te verstrikken. Het was een blond, vroolijk meisje in wier lachende oogen ik te diep keek. Tot over mijn ooren was ik weldra verliefd en, zooals dat in de romans heet „mijn liefde werd beantwoord." Ik kan mij — de eigenlof zij mij ditmaal vergeven — zeer beminnelijk voordoen als ik wil en het gelukte mij het hartje van het liefste meisje te stelen . . . . zooals ik zooveel gestolen had in mijn leven. In snel tempo volgden zich nu de gebeurtenissen op. Ik bevond mij in een moeilijk parket en verwenschte mijn levenswandel. Toch meende ik, daar ik bij al mijn schelmerijen nooit geld had weten over te houden, het beste te doen een grooten slag te wagen. Krantenlezers met een goed geheugen zullen zich de in dien tijd plaats gehad hebbende diefstal van het paarlcollier van baronesse Vredenborgh nog wel herinneren : het was mijn werk. Drie dagen later stierf de vader van het meisje dat ik beminde en wier naam ik in dit verband niet noemen wil — ze bleef alleen achter, — rijk en onafhankelijk. Wij huwden, en op den dag van ons huwelijk zond ik baronesse Vredenborgh het collier terug — waarvan zij echter nimmer iets aan de buitenwereld liet blijken. Hare achterhoudendheid heb ik nimmer begrepen en deze is me, zooals uit het vervolg van m'n verhaal blijken zal, bijna noodlottig geworden. Wij vestigden ons in het Gooi en voorzichtig en bij stukjes maakte ik mijn vrouw bekend met mijn antecedenten, die ik steeds voor haar had weten verborgen te houden. Haar liefde was groot genoeg om den schok te weerstaan. Slechts stond ze er op dat ik met werken mijn schuld zou inboeten en ik gehoorzaamde graag aan haar bevel. En als ik nu wel eens over

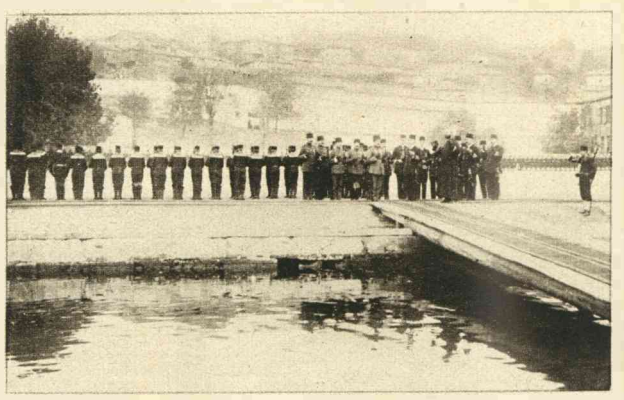
DE STRIJD IN HET OOSTEN.

Russische soldaten visschen stukken hout op van de noodbrug over de bevroren Vistula, die de Duitschers hebben doen springen.

EEN VEROVERDE FRANSCHE DUIKBOOT.

De Fransche duikboot Tourquoise, die door de Turken werd veroverd en opnieuw gedoopt werd met den naam Mustedto-Oubaschi.

EEN VEROVERDE FRANSCHE DUIKBOOT

Het gebed vóór den doop van de boot.

DE OORLOGSTOESTAND IN NOORD-FRANKRIJK.

Als nieuwe maatregel is door de Duitsche overheid in het bezette gebied van Noord-Frankrijk bepaald, dat ieder in 't vervolg van een pas moet zijn voorzien. Om ontduiking van dezen maatregel te voorkomen, krijgt iedereen een nummer en wordt hij daarmede gefotografeerd. De linker foto geeft het kieken en registreeren weer van de bevolking van een dorpje in de omgeving van Arras. De rechter afbeelding toont aan dat zelfs nonnen op deze wijze worden gefotografeerd.